Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 3. Pris 10 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Det ene fornødne (af Chr. R.) Vilhelm Tell (af Anton Nielsen.) En uventet Tilstaaelse. Et Væddeløb. Nisserne i Bjærgby Bakke (af Em. Henningsen.) m. m.

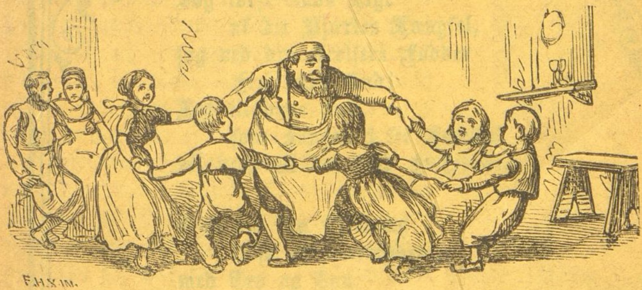

Med 8 Billeder.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

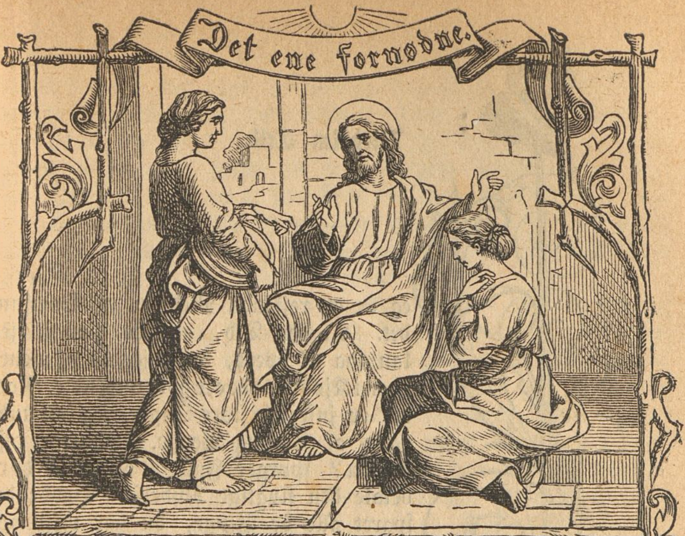

Søg først Guds Rige
af dit Hjærtes Længsel,
søg ved din Frelsers Fødder
Fred med Gud!
Lyt til hans Ord,
som Fangen i sit Fængsel
vil lytte til det søde Frihedsbud!

Gjør saa din Gjerning
frisk og ufortrødent,
med Tro og Bøn
i Sjælens dybe Grund, —
da har du Solglimt
i din sidste Stund!
Da har du det,
som ene er fornødent!

Chr. Richardt.

Vilhelm Tell.

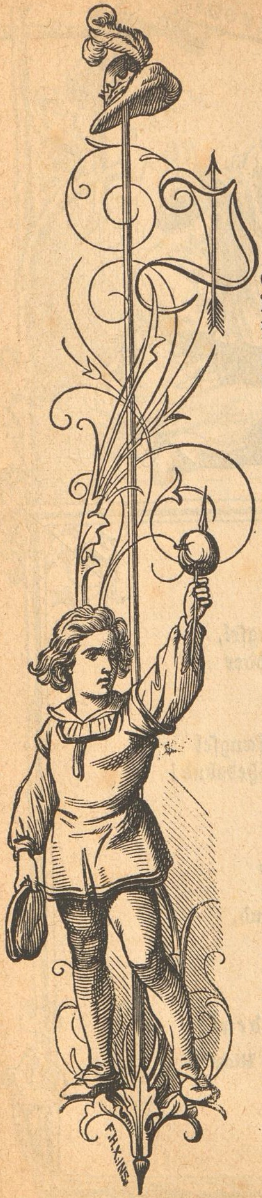

Jeg er et rejsende Medlem af Samfundet. Al den Tid, alle de Penge, jeg kan faa til overs, rejser jeg op og mener oven i Kjøbet, at de ere godt anvendte. Naa, det er just ikke store Sager, jeg kan undvære af Tid og Penge. Hvorfor rejser du? spørger Folk. Du maa dyrt betale den flygtige Nydelse. Havde du sparet alle de Penge, du har rejst op, kunde du have været en rig Mand! Ak, hvor I dog forstaa jer daarlig paa det! Vi rejse jo netop for at blive rige. Vi samle os jo Skatte paa enhver Rejse. Naturens, Kunstens og Livets Skatte dynge vi jo sammen. Naar vi rejse, indsamle vi dem, og det er en stor Glæde, men den største Glæde have vi dog af at gjemme dem og at tage dem frem alt imellem, til vor egen og til andres Fryd. I maa tro, det er en større Glæde end at gjemme paa Guld og Sølv eller at vise det frem! — Forleden saa jeg tilfældig dette lille Billede af Vilhelm Tells Kapel, med Klippen Mythenstejn i Baggrunden. Flux springer Laaget op paa min Skatkiste og viser mig den klare lyseblaa Vierwaldstädtersø i Svejts. Jeg ser i samme Nu dens hundrede Bugter, dens stejle Klippekyster, kranseде med frodigt grønt, dens vældige Indhegning af høje Bjærge, dens lave smilende Byer, Dagens klare Solskin og Aftenens luende Rødme. Jeg ser

Folket, som færdes paa Fjældene, paa Kysten og paa de blaa Bølger, dette stærke, djærve Folk, som ligner saa meget de danske Bønder, der ligesom disse glæder sig barnlig ved at se det hvide Kors i den røde Grund, dette Folk, som har dejlige gamle Sagaer til fælles med os, og som ogsaa i vore senere Krige har fulgt os med kjærlig Deltagelse. Jeg ser Svejtserfolket med sin store, lysende Mindekrans, der i 5 Aarhundreder har straalet for hvert Folk, ja, for hvert enkelt Menneske, der har Friheden kjær. Skulle vi bruge dette Øjeblik til at se paa Kransens første Blad!

I Begyndelsen af det 14de Aarhundrede havde Hertug Albrecht af Østerrig undertvunget Svejtserbønderne, men det var ham ikke nok at herske over dem, han vilde ogsaa kue dem og gjøre dem til Trælle. I den Tid maatte jo kun Adelen være fri, Borger og Bonde skulde være Træl. Hertugen satte da østerrigske Mænd til at være Øvrighed i Landet og havde vist nok med Flid valgt de haardeste og ubarmhjærtigste. Han drømte vist ikke om, at han lettere kunde have bøjet Mythenstejns knejsende Tinde end Bondens fribaarne Hoved. Den 7de November 1307 ved Midnats Tid gled adskillige Baade over Søen til Rütli, en lille, snæver Plads ved Kysten, omringet af næsten lodrette Fjælde, kun tilgængelig fra Søen. Paa denne ensomme Plet samlede sig 33 Mænd. Under dem brusede den dybe Sø, over dem knejsede de stærke Fjælde, over dem igjen den mørke, stjærnerige Nathimmel, over den igjen skinnede Guds trofaste Øje, som vogtede paa de Mænd, der vilde vove alt for at bevare Guds kosteligste Gave. I den tavse Nat hævede disse Frihedens Sønner deres Hænder op imod det høje og svor for Guds Aasyn, at de vilde befri deres Folk eller dø. — Man viste mig en Kilde, som skulde have sprudlet frem af den haarde Sten paa den Plet, hvor de aflagde den hellige Ed; vist er det, at i denne Nat og paa denne Plet aabnedes Frihedens Kildevæld, der snart strømmede over hele Landet og bortskyllede alt fremmed Tyranni. Da jeg stod ensom paa denne Plet, svulmede mit Hjærte af Andagt og Tak, som om jeg stod i en Kirke.

Landfogden Gessler var Svejtsernes værste Plageaand Han fik nu i Sinde at føje den bitreste Haan til sit Voldsherredømme. Han oprejste en høj Stang, og paa den satte han sin Hat og befalede da, at enhver Svejtser, som gik forbi, skulde hilse paa Hatten som paa ham selv. En ung Svejtserbonde Vilhelm Tell gik forbi uden at hilse. Han var en af dem, som havde været med paa Rütli; hvor kunde han,

Frihedens edsvorne, bøje sig for Tyranniets haanende Paafund! Han blev greben af Vagten og ført, tillige med sin unge Søn, for Gessler. Da denne ser Barnet og ved, at Faderen er den dygtigste Bueskytte i hele Egnen, finder han paa den grusomme Straf, at Tell skal skyde et Æble af sin Søns Hoved. Tell blev dybt rystet, ingen Dom kunde have været ham haardere. Vel plejede hans Pil aldrig at forfejle sit Maal, men hvor skulde han faa roligt Sigte nu, da hele hans Livs Glæde stod paa Spil. Den stolte Tell nedlod sig til at bede om Naade, Faderhjærtet overdøvede enhver Røst i ham — men han bad forgjæves; han kunde lige saa let have bevæget Klippens haarde Mur. Da griber han, i den yderste Harme en Pil, sigter og skyder Æblet bort, uden at krumme et Haar paa Barnets Hoved. Det omkringstaaende Folk opløftede et Frydeskrig, deres Helt var frelst, Barnet var frelst, og nu var Turen til Gessler at harme sig over Udfaldet af hans Hævn — men pludselig opdager han en anden Pil, som Tell havde taget frem, og spørger:

„Hvad vilde du med den? Du maatte jo kun skyde et Skud.“

„Denne Pil skulde have gjennemboret dit Hjærte, hvis jeg havde ramt min Søn,“ svarede Tell. Men efter dette harmfulde Svar var han alter fortabt og fordømt. Han blev lagt i Lænker for at føres til et Fangetaarn paa den anden Side af Søen, og Gessler var saa opsat paa Hævn, at han selv gik om Bord i Baaden, der skulde føre Tell, af Frygt for, at hans Bytte skulde slippe fra ham. Da de ere komne midt ud paa Søen, rejser sig en af disse pludselige frygtelige Storme, som Beboerne af disse Egne kjende saa godt. Det er Vinden, der bliver presset og slynget igjennem de kløftede Klipper, der omgive Søen. Dens ene Side kan undertiden ligge glat som et Spejl, mens den anden Side kan være i det voldsomste Oprør. — Nu saa det galt ud for Gessler og hans Mænd. Østerrigerne forstode sig ej paa at kløve de oprørte Bølger. Da foreslog en af dem, at Tell skulde løses for at styre Baaden. Det skete, og strax lystrede Baaden hans øvede Haand. Han styrede mod Land paa et passende Sted, og inden nogen kunde hindre ham, sprang han op paa Kysten med et vældigt Spring. Ved dette stærke Stød gled Baaden atter ud i den vrede Sø. Tell stod fri og frels mellem sine kjære Fjælde, der nok skulde vogte ham. Efter at Gessler længe havde været omtumlet af Bølgerne, lykkedes det ham at naa Land, men dog kun for at dø,

thi Tell, som fra Kysten havde fulgt hans Færd, gjennemborede ham nu med sin hævnende Pil. Rygtet om Geslers Voldsfærd og om hans Død for nu som et Lyn fra Fjæld til Fjæld, fra Dal til Dal og blev Tegnet til Opstandens Udbrud. Snart efter blev Bønderne Herrer i deres eget Land, og snart kunde de takkende strække deres Hænder op imod Himlen, thi der var intet uskyldigt Blod, som klæbede ved dem; det var en hellig Krig, de havde ført.

Aar 1388 blev Vilhelm Tells Kapel bygget paa den Plet, hvor han var sprungen i Land fra Geslers Baad. Det blev indviet i Overværelse af en talrig Menneskeskare; iblandt dem var 114, som havde kjendt Tell personlig. Kapellet er en smuk aaben Søjlehal; det ligger paa en yndig Plet, de blaa Bølger skylle dets Fod, den grønne Skov favner det kjærligt. Det er endnu i denne Dag holdt godt vedlige, og der holdes en aarlig Folkefest først i Maj, naar den unge Vaar ret har udfoldet sin Skjønhed.

Se nu, kjære Læser, det var en af mine Rejseskatte, som jeg viste frem for dig. Det er maaske ikke noget nyt for dig, men tilgiv mig saa, thi naar man har vandret paa hellige Steder, da kommer undertiden Mindet over en med saadan en Vælde, at man maa have Luft. — Og nu Farvel, du dejlige og minderige Land! og Farvel for denne Gang, kjære Læser, fra din Ven:

Anton Nielsen.

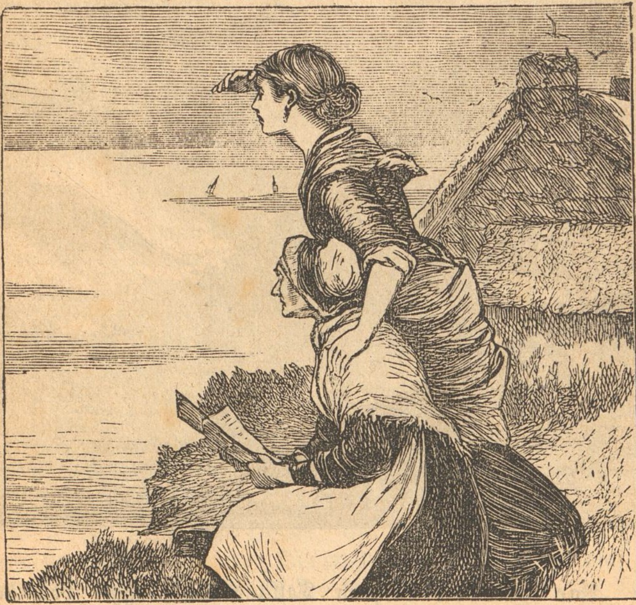

En uventet Tilstaaelse.

Der rased et Uvejr forgangen Nat,
Stormen legede rigtig Tagfat.
Tilsøs fik den knækket Master og Ræer,
tillands fik den væltet de mægtigste Træer.

Den havde hylet og hvinet og bruset og braget,
havde hvislet og pebet og tudet og knaget;
havde rusket og revet i Gjærde og Hæk,
havde pisket til Skum hver Aa og hver Bæk.
— Nu blinker i Solglans den lette Vove,
og der er Fred i de dæmrende Skove.

Men inde aander man ikke saa frit.
Der er endnu man ej Stormen kvit.
Hvor Solen Vej gjennem Ruderne finder,
ser den røde Øjne og brændende Kinder.
Og endnu stadig i ængstelig Venten
spejde to Kvinder deroppe fra Skrænten.
Moderens Frygt for Manden blev
i Dag lidt dæmpet ved Sønnens Brev,
men Datteren holder sin Haand over Brynet
for at skygge mod Solen og skærpe Synet.

„Aa, Mor, Mor, der kommer han jo,
det er Williams Baad — aa, hvor kunde jeg tro —?"
„Men din Far?" — „Han er med." — „Gud ske Lov — men dette
med William, Barn? — Nu, saa svar dog, Annette!"
„Ja, Mor, hvad vil du jeg mere skal sige?"
„Nej, nej, jeg forstaar jo nu al Ting min Pige;
i Aften taler vi to med Far.
Den Sag skal vi snart faa klappet og klar."
„Aa Mor, det var godt med det Uvejr i Grunden,
nu er hele min Tvivl, al min Angst forsvunden."

Anna Winkel Horn.

Et Væddeløb.

I England holdes ikke blot de berømte store Væddeløb, saasom ved Epsom og paa Ascotsletten, men ogsaa til regelmæssige Tider over hele Landet en Mængde større og mindre. Nogle af dem kunde kaldes Sogneløb; thi ingen Hest udenfor Sognet eller en lille Kreds faaer Adgang til dem, fordi man ikke kan staa sig ved at lade navnkundige eller med store Bekostninger opdrættede Heste bejle til Prisen. For selve Sognet eller Kredsen er imidlertid Væddeløbsdagen en stor og betydelig Festdag; den er for mange af Beboerne den eneste Dag hele Aaret rundt, da de more sig i Fælleskab og betages af samme Iver. De gribes Alle af Lidenskab for Løbet, og desuden er der ved saadanne Lejligheder, hvad vi vilde kalde en Dyrehavsbakke: Boder og Telte med Musik, Mester Jakel (paa Engelsk: Punch and Juddy), Gjøglere, Linedansere og endel Drik i Smug. Alligevel gaaer Lystigheden sjelden over den rette Grænse, fordi Egnens større Godsejere, gejstlige og borgerlige Embedsmænd ere tilstede og blande sig i Mængden. Siden Drukkenskab er aftaget saa meget eller næsten ganske forsvundet mellem de højere Klasser, kunne disse være en Slags Politi, den bedste Slags Politi, nemlig ved at give Almuen et godt Exempel.

Paa en saadan Dag var det, at Præsten i det og det Sogn kom kjørende i sin Enspænder op til Væddeløbsbanen og blev modtaget med Høflighed og god Vilje fra alle Sider. Hans Formand i Embedet havde været sygelig og gnaven, og man var glad over nu at have en sund og kraftig Præst, i den bedste Alder, der tog Del i, hvad Sognefolkene holdt af.

En Forpagter, en bredskuldret Mand med stort Hoved, Ansigtet brunt af Sol og Vind, krøllet, rødligt Haar, nærmede sig Præsten og bød ham et lydt Velkommen, og af Maaden, hvorpaa Præsten gav ham Haanden, kunde sees, at Forpagteren var en velstaaende og velseet Mand i Menigheden.

„Men, med Tilladelse, Hr. Pastor," raabte Forpagteren, „hvad er det for en Krik, som De har faaet for Deres Kaleche idag!"

„Ja", svarede Præsten med et blidt Smil, „den seer jo ikke godt ud; men min lille Sorte havde Hoste, og saa mente jeg, at jeg for en Gangs Skyld kunde lade den Gamle gaa for Vognen. Jeg har faaet den overladt af min Broder, Obersten, for at den kan slide saa smaat og forresten have det godt paa sine gamle Dage".

Hesten — eller det var da en Hoppe — saa unægtelig ikke godt ud. Den havde upaatvivlelig engang været blank brun, men havde lagt sig noget Graaligt til, saa at Farven nu var ubestemmelig. Den var saa mager, at Knoklerne stode frem af Huden. Den havde, saasnart den standsede, sat alle fire Ben næsten sammen, og Hovedet hang med et Udtryk af Tungsind, som om den havde Bevidsthed om at være gammel, huskede sin Ungdom og havde Erindring uden Haab. Men de Fleste vilde ved at se paa den slet ikke have tænkt sig, at den engang havde været ung.

Men der blev ikke Tid til videre Tale om Hesten; thi Klokken ringede til det første Løb, og fra nu vare alle de Forsamlede en lang Stund fuldstændig optagne af, hvad der gik for sig; thi ikke blot blev Enhver, naar Hestene fore afsted, uvilkaarlig greben af Forventning og Iver, ophidset af, at hint smukke Dyr var i Spidsen, at et andet sprang frem, indhentede det, kom forbi, at det første syntes at føle menneskelig Lidenskab, Stolthed eller Sorg, alt eftersom det med Opbyden af al Kraft kom forrest igjen eller blev tilbage, at et tredje kom foran og truede de to o. s. v. —, men der blev ogsaa vundet og tabt Penge; foruden Kamp om den udsatte Pris var der Væddemaal, Alle væddede, Alle skreg, Enhver havde en Yndling blandt Heste eller Ryttere, og Enhver havde udenom eller „paa Randen" nogen personlig Tilfredsstillelse eller Smerte, idet Flaget faldt.

Forpagteren kom igjen hen til Præsten, der fra sin Vogn havde seet til. Den brave Krøltop havde baade vundet og drukket endel, men ingenlunde drukket over Tørsten; han var blot rigtig glad, højrøstet fornøjet.

„Hør, Hr. Pastor", raabte han, „vi have fundet paa en Spøg, og nu kunde De gjøre os den Fornøjelse at være med!"

„Hvad er det for en Spøg?" spurgte Præsten forsigtig.

„Det er den, at vi ville have et Løb for Kjøreheste, og saa kunde De, Hr. Pastor, lade Deres løbe med. Jeg holder 20 mod 1".

Meningen heraf var naturligvis, at tabte Præstens Hest,

skulde han betale et Pund (18 Kroner); men vandt den, skulde han af Forpagteren have tyve Pund.

Præsten svarede: „Jeg har Intet imod at vove mit Pund for den fælles Fornøjelses Skyld; men jeg maa dog sige, at min Hest ikke er nogen almindelig Kjørehest."

„Nej, det véd Gud, at den ikke er nogen almindelig Kjørehest!" raabte Forpagteren med et nyt Blik paa det stakkels magre, sørgmodige Dyr. „En almindelig Kjørehest!" gjentog han og lo, saa han maatte holde sig i Siderne.

Præsten kunde maaske have tilføjet, at hans Broder, Obersten, havde holdt den som Væddeløber, og at den ude i den store Verden havde i gamle Dage vundet adskillige Sejre for ham; men rimeligvis var det ikke nødvendigt at sige det, tilmed da Forpagteren lo saa overmodig ad den Advarsel, han fik.

„Er De saa med, Hr. Pastor?" raabte Forpagteren.

„Naar De endelig vil det", svarede Præsten.

Forpagteren skyndte sig afsted for at udbrede den morsomme Nyhed og for at ordne Alt til Løbet.

Præsten saa sig om og fik Øje paa Johnny. Der var ellers ikke noget rigtig godt Forhold mellem Præsten og denne Fyr eller halvvorne Dreng; thi Johnny besad en sær Færdighed i at unddrage sig Bibellæsning i Aftenskolen og alligevel komme i Besiddelse af det Stykke Smørrebrød, der paa velgjørende Sognefolks Bekostning blev budt Forsamlingen. Desuden var Johnny mistænkt for at have Anlæg til at blive Krybskytte. Men han havde en Egenskab, som i dette Øjeblik gav ham Værd: han elskede Heste, og han var lyksalig, naar han fik Lov til at ride. Da han var saa fattig, havde han ikke kunnet skaffe sig Undervisning i Ridning som Kunst, og derfor brugte Ingen ham ved de egentlige Væddeløb.

„Hør, Johnny", sagde Præsten og vinkede ham til sig, „vil Du ride den Gamle?"

Johnny svarede Ja, men med et Blik og med en Tone, hvori man med nogen Opmærksomhed og god Vilje kunde have mærket den Tanke: Engang faaer jeg Lov til at ride Vædderidt, og saa skal det være paa saadan en Rallike!

Men Præsten havde i dette Øjeblik ikke Vilje til at spejde i Johnny's Sjæl og byde ham noget Bedre; af den Kurv med Fødevarer og Hjertestyrkning, som Alle have med til Væddeløb, fremtog han en Flaske og sagde: „I denne Flaske er der fransk Brændevin, Johnny; tag og gnid Gamles Ben godt dermed og stryg den ogsaa henad Ryggen. Før hende

saa lidt frem og tilbage, saa hun bliver lind i de gamle Ledemod, og saa ville vi se".

Ved de sidste Ord saa Johnny op paa Præsten; der var et eget Udtryk i den højærværdige Herres Blik, og det funklede tilbage fra Johnny's Øjne som med Anelse om Sejr.

Præsten vedblev: „Enten jeg vinder eller taber, faaer Du et Pund, Johnny; men vinde vi, faaer Du desuden Tiendedelen".

„Det er tre Pund", sagde Johnny med mærkelig Hurtighed i Regning og ganske blændet af sin Rigdom.

Da man var færdig med Forberedelserne og der blev lagt Saddel paa Hoppen, sagde Præsten: „Endnu Et, Johnny. Vær ikke for rask med Pidsk og Sporer. Hun kjender de Ting fra gammel Tid af og holder kun af dem med Maade".

„Ja", sagde Johnny, men tænkte ved sig selv: Lad mig blot komme bort fra Præsten!"

Der blev megen Munterhed, da Hoppen med Johnny skridtede eller humpede ind paa Banen, skjøndt Somme sagde senere, at de kun havde leet, fordi de Andre lo; de havde strax lagt Mærke til, at Præstens Hoppe var højere end noget af de andre Dyr og havde Stil, det vil sige et vist Fornemt ved sig som den, der er kommen af godt Folk.

Imidlertid, Løbet begyndte, og Folks Munterhed steg, da de saa Præstens Hoppe i en Blanding af Vralten og Spring støde saa forfærdelig, at Johnny saa ud, som om han blev brugt til at kjerne Smør, eller, efter Andres Mening, som om Hestens Kryds spillede Bolt med ham. Inden Johnny nogenlunde fik Sæde, vare de andre Heste komne et ganske godt Stykke foran; men da saa han sit Snit, fik Brug for begge sine Ben og gav den Gamle begge Sporer. Den gjorde en løjerlig Bevægelse, som om den vilde stejle, men havde glemt Kunsten, kastede sig til Siden og tilbage, men fór derpaa frem med et stort Spring, saa at Folk raabte Bravo, men for Løjer. Johnny gav den paany Sporerne, og den gjorde paany et stort Spring; men dennegang blev den ved.

Folks Lystighed hørte op og slog efter en kort Tavshed over i Undren og Beundring. Der behøvedes ikke megen Erfaring fra Væddeløbsbanen for at se, at man her, tiltrods for alle kantede Bevægelser, havde ædelt Blod og god Tugt for sig. Efter faa Øjeblikkes Forløb blev det heller ikke tvivlsomt for Nogen, hvem der vilde sejre; thi Præstens Hoppe naaede Kjørehestene, fór igjennem Klyngen som en Aal eller som en

Pil og kom saa langt forud for dem som nogensinde en Helt foran almindelige Soldater. I den forsamlede Mængde, hos Høj og Lav, var der Sans og Modtagelighed for Sligt; i Beundringen blandede sig Rørelse. Man raabte: Stolte Dyr! Ædle Hoppe! Adelsmand! Gamle Kapitajn! Hurra for Præstens Hoppe! Og jo mere Folkets Skrig rejste sig skingrende og bedøvende paa dens Vej, jo mere der svingedes med Hatte og Tørklæder, desto mere syntes den at kjende sig selv igjen og at faa ny Ungdom under sit gamle Skind.

Forpagteren stod ved Siden af Præsten. Han havde allerede fremtaget sin Tegnebog for at betale, men kunde ikke faa sine Øjne fra Hesten.

„Jeg har tabt!" raabte han, „men lige meget! Jeg har seet en Trumf!"

Præsten sagde: „Jeg sagde Dem, at det ikke var en almindelig Kjørehest".

„Gud velsigne Dem, Hr. Pastor!" svarede Forpagteren; „en almindelig Kjørehest! Jeg beder Deres Hoppe og dens Forældre om Forladelse for hvert Ord, jeg har sagt! En almindelig Kjørehest! Jeg véd ikke, hvad jeg vilde give for saadant et Dyr, hvis det var ungt og tilfals! Men saadan, som hun er, byder jeg 50 Pund for hende."

I dette Øjeblik faldt Flaget, og op steg paa Stangen en rød Firkant med Sejrherrens Numer. De slagne Kjøreheste bleve hurtig standsede; men Hoppen vedblev at fare frem i sin vældige Fart. Ørene stode frem saa stive som Pinde, og Halen stod ud saa lige som et Kosteskaft; Johnny vippede op og ned uden Magt over den. Folk lo baade af Morskab og af Beundring.

„Halvtredsindstyve Pund, Hr. Pastor! Tag derimod! Jeg skal være god imod hende!" raabte Forpagteren.

„Vel", svarede Præsten og gjorde en Bevægelse som til Haandslag. I samme Øjeblik faldt Hesten.

Man ilede til for at hjælpe den; men den var falden for ikke mere at rejse sig, den var „styrtet"; den havde med sit Liv maattet bøde for at være yngre af Sind end af Aar, mægtigere af Vilje end af Krop.

„Det gjør mig ondt for Deres Hoppe, Hr. Pastor", sagde Forpagteren.

Præsten svarede temmelig skarpt: „Min Hoppe? Det synes mig, at De nylig kjøbte den af mig!"

„Det er mig ikke bekjendt, at Hr. Pastoren modtog Budet før nu, da der ingen Hoppe er", sagde Forpagteren.

Havde de to agtbare og ansete Mænd siddet hjemme enten i Præste- eller i Forpagtergaarden, er der ingen Tvivl om, at de snart vilde have bilagt deres Meningsforskjel og blevet næsten ligesaa gode Venner som før. Men de stode i en Klynge. Hoppens Død havde fremkaldt en Misstemning; alle de Mennesker, der nys havde jublet over dens Løb, mente eller følte nu, at den aldrig burde have løbet. Misstemningen gav sig ikke Luft ligefrem, men ad Omveje. Nogle, der syntes at holde med Præsten, forlangte, at han for den offenlige Velanstændigheds Skyld (on public grounds, sige Engelskmændene ved saadanne Lejligheder), ikke maatte lade Forpagteren slippe fra et givet Ord, medens Andre, der stillede sig paa Forpagterens Side, erklærede, at det efter Omstændighederne var hans Pligt ikke at vige uden for den strenge Ret. De to Mænd fornam, at der bag Ordene, som bleve sagte, var noget Uudtalt, en gnavende Bebrejdelse. Dette hindrede ganske en Forsoning; der faldt bitre Ord, og det kom til Proces, en langvarig og for begge Parter kostbar Proces.

Hvo af Parterne, mener Læseren, bør vinde Sagen?

M. Goldschmidt.

Nisserne i Bjærgby Bakke.

Det var en kjendt Sag i hele Egnen, at der var Nisser eller Bjærgfolk oppe i Bjærgby Bakke; vejfarende Folk havde ved Midnats Tid set Toppen af Bakken rejst op paa fire gloende Pæle, medens allehaande Smaapuslinger med toppede Huer havde færdedes derunder, og man havde hørt en egen Klingen og Summen i Luften ligesom Gjenlyden af en dæmpet Musik, saa den Sag var klar nok. Des mærkeligere var det, at Kromanden Anders Vissing rystede paa Hovedet med et spottende Smil, hver Gang der var Tale om Bjærgfolket, men det forstaar sig, nogen Vantro er der jo altid i Verden. Anders Vissing havde endog begyndt at grave Kæmpehøjen ud oppe paa Toppen af Bakken for at faa Sten til Hjælp til en ny Lade, han vilde bygge sig.

„Du skulde dog ikke gjøre det, Anders," sagde Jens Bjærgby, hvis Gaard laa i Lavningen neden for Bakken. „En kan aldrig vide, hvad det kan føre til."

„Hvad skulde det vel kunne skade?"

„En kan aldrig vide det," sagde Jens og tog sig betænksomt en Pris.

„Det er Synd for den gamle Kæmpehøj," mente Kro-

mandens Datter, den smukke Kirstine. „Der er saadan en skjøn Udsigt oppe fra Toppen af den.“

„Ja, kunde man leve af Udsigten,“ svarede Anders Vissing, „saa kunde Højen gjærne faa Lov til at staa; men da man nu ikke kan det, saa faar den hjælpe mig med sine Sten.“

„Ja“, sagde Jens langsomt, „jeg vilde dog gjøre mig en Samvittighed af de Sten.“

„Og jeg vil gjøre mig en Lade af dem, om saa alle Bjærgfolkene satte sig derimod med Hænder og Ben,“ svarede Kromanden.

Næppe havde han sagt dette, før der hørtes en underlig rumlende Lyd, der syntes at komme nede fra Jorden eller fra Kjælderen. Jens Bjærgby tabte næsten sin Snusdaase, saaledes for han sammen, men Kromanden saa blot ud af Vinduet op mod Himlen og sagde:

„Det er mærkeligt, at det kan tordne med saadan en klar Himmel.“

„Tordne?“ svarede Jens og tog sin Hue. „Ja, kald det Torden, hvis du vil. Men det Slags Torden hører man ikke hver Dag. Jeg tænker nu, det er Bjærgfolket, som vil lade dig vide, at de hørte, hvad du sagde; men en har jo Lov til at tro det, han tykkes bedst.“

Dermed rystede han paa Hovedet og gik bort fra Kroen. Anders Vissing fulgte efter ham og blev staaende ude paa Trappen med Hænderne i Buxelommerne; inde i Skjænkestuen var der tomt, han havde derfor god Tid. Lidt efter drejede der en stor Vogn, næsten som et helt Hus, om Bakken og tog Vejen ned mod Kroen. Vognen bestod af en eneste stor lukket Kasse med fire Hjul under og et Kuskesæde forved.

„Det var da en sær Stratenrøver, den Kusk,“ tænkte Anders Vissing, „han ser mig noget udenlændsk ud. Monstro han vil her ind?“

Vognen standsede rigtig nok uden for Kroen, men kun for at give Kusken Lejlighed til at vexle et Par Grovheder med Kromanden.

„Har du ikke set en Abekat komme her forbi i Dag?“ spurgte Kusken paa et Maal, der hverken var dansk eller tysk, men lidt af begge Dele.

„Nej, du er den første,“ svarede Anders Vissing. „Er der bleven en borte for dig?“

„Ja, jeg tænkte, han maaske var søgt til dig,“ sagde Kusken og viste Tænder. „Lige søger jo Lige.“

„Naa, ja jeg mente nok, det var derfor, du søgte efter ham," svarede Kromanden, „Hos mig kan det ikke hjælpe ham at komme, her plejer vi at kvæle Abekatten."

Efter at de endnu havde vexlet et Par udsøgte Talemaader med hinanden, rullede Vognen videre, og Kromanden gik ind og fik sig en Lur i sin Lænestol, til Skumringen begyndte at indfinde sig. Da gabede og strakte han sig, gned sine Øjne og fik Ild paa sin Pibe. Saa gik han ud i Haven for at trække lidt frisk Luft, thi inde i Skjænkestuen var Luften tung og lummer.

I den anden Ende af Haven sad der imidlertid to unge Folk og talte sammen. Det var Naboens Svend og Kromandens unge Datter. De vare saa at sige voxede op sammen og havde lige fra deres alleryngste Dage været Venner af Hjertens Grund. Det var derfor ikke saa underligt, at de, da de traadte ind i den voxne Alder, vare blevne Venner i en ganske anden inderlig Betydning end før, og at de for længst vare komne paa det rene med, at de umulig kunde leve uden hinanden. Uheldigvis var Svend omtrent i samme Formuesomstændigheder som en Kirkerotte, der som bekjendt anses for et Dyr, der stadig lever i meget smaa Omstændigheder, og da Kromanden fik Øjet op for, at hans Datter og eneste Arving havde givet sit Hjerte bort til denne Stodder, blev han vred som en Tysker og lovede at brække Arme, Ben og Hals paa Svend, hvis denne ikke holdt sig fra hans Enemærker. Endskjønt dette Løfte just ikke var af en saa farlig Natur, som det saa ud til, kom det dog over de unge som et Lyn fra en klar Himmel, eftersom det paa en Gang omstyrtede alle de smukke Fremtidsbygninger, som de trolig havde hjulpet hinanden med at rejse, naar de i Mørkningen sad og talte sammen der ude i det lille Syrenlysthus. De tabte alligevel ikke rent Modet, begge vare de for unge til ret at have erfaret, hvor stor en Løftebryder Haabet plejer at være, og som alle elskende satte de derfor deres Lid til, at der nok vilde komme lysere Tider en Gang igjen. Og alt imens mødtes de af og til i Smug der ude i Lysthuset, sukkede lidt, kyssedes lidt, talte sammen om gammelt og nyt og saa paa hinanden.

Det gjorde de ogsaa nu, da Kromanden pludselig faldt ned over dem som en Bombe, der spreder Død og Ødelæggelsens Vederstyggelighed om sig til alle Sider. Anders Vissing var storslaaet i sin Vrede, han lynede og tordnede som et helt lille Uvejr og viste sig saa bibelstærk, at man maatte

undres derved. Hans Udlæggelse af det fjerde Bud mindede om de gamle Kirkefædres klare Tankegang og var i det hele et mesterligt og kraftigt Foredrag, som med stor Fornøjelse blev hørt af to gamle Kællinger, der sad ude paa Grøftekanten og tømte en Pægl Brændevin sammen, hvorefter de skyndte sig afsted for at bringe Historien videre om i Byen.

Kirstine græd og løb ind, Svend krøb langsomt tilbage over Hegnet, og Kromanden dampede op ad Havegangen som et Lokomotiv, der gaar for fuld Kraft. Her mødte han gamle Per Jul, eller som han paa Grund af sine krumme Ben kaldtes Per Hjulben, der beklædte en Kjældermesters, Gaards- og Staldkarls Stilling i Kroen. Per Hjulbens Ansigt, der ellers var af en smuk kobberrød Farve, havde i Øjeblikket et mat fortinnet Udseende, og hans Øjne stode paa vid Gab som Portene til en Rejsestald. Munden stod paa Klem, og en sort Hugtand kigede ensom frem fra de mørke Omgivelser omtrent som Saltstøtten af Loths Hustru ved det døde Hav.

„Hvad er der ved det?“ spurgte Kromanden, som endnu ikke var kommen ud af sin bibelske Stemning. „Du ser jo ud som Jerusalems Ødelæggelse Dagen efter Syndfloden.“

„B . . j . . ærg . . . folket,“ stammede Per Hjulben.

„Bjærgfolket? Hvad de? Svar, din Tosse!“

„De er nede i Kjælderen,“ sagde Per og slog sig med den knyttede Næve i venstre Haand for at give sine Ord Eftertryk. „De er dernede hver en . . . De rumler og tumler og holder Hus, saa det er en Gru!“

„Hvad er det, du staar og vrøvler om? Har du kanske set dem dernede?“

„Om jeg har? Ja, desværre har jeg det,“ sagde Per og stirrede paa sin Husbond. „Jeg hører, det rumler . . . saadan ungefær ligesom en Torden. „Nu er et af Brændevinsankrene rullet ned,“ siger jeg til mig selv, og saa gaar jeg ned i Kjælderen for at se efter. Men da jeg er ved at l'oppe*) Døren, saa hører jeg saadan en Rumlen, som om ti Vogne ruller om dernede, eller som en hel Jordbeskjælvelse var i Gang. „Nu gaar alle Oxehovederne med,“ siger jeg ved mig selv og tænker paa ingen Ting. Men da jeg saa l'opper Døren, saa ser jeg, at alle de tomme Tønder og Ankere ligger spredte rundt paa Gulvet, og paa en af Tønderne sidder en Bjærgmand med rød Toplue**) og gloende Øjne . . . og saa griner han og springer ned, og med det samme er hele Kjælderen

*) aabne. **) Tophue.

fyldt med Bjærgfolk, som klyver omkring paa Tønderne og vælter dem om og ruller dem hen ad Gulvet med et Helvedes Spektakel... Saadan gik det til," sagde Per, foldede sine Hænder over det Sted, hvor hans Mave skulde have siddet, hvis han havde haft nogen, og saa paa sin Husbond.

„Hvad gjorde saa du?" spurgte Kromanden, som ikke vidste, hvad han skulde tro.

„Ja, hvad gjorde jeg," gjentog Per Hjulben. „Jeg gjorde, hvad ethvert fornuftigt, konfirmeret Menneske vilde have gjort: jeg stængede Døren og skyndte mig derfra... Nej, jeg sagde nok, da Husbond begyndte at grave Højen ud oppe paa Bakken: „Dette her gaar aldrig godt," sagde jeg. „Gud fri os vel ud af den Elendighed, som vil komme efter," sagde jeg... Der var nu Hans Villumsen fra Ranbøl, han gravede ogsaa saadan en Høj ud, men hvad skete? Otte Dage efter gik Stigen i Stykker med ham, da han gik op paa Loftet, og han faldt ned og brød sit ene Ben. Nej nej, en skal vogte sig for at lægge sig ud med Bjærgfolket."

„Brøvl", afbrød Kromanden ham. „Skaf os en Lygte, at vi kan se efter i Kjælderen."

„En Lygte skal jeg skaffe," svarede Per højtidelig, „men Husbond maa ikke tage det fortrydelig op, at jeg ikke følger med. Jeg er døbt og konfirmeret, Husbond... Jeg blev rigtig nok vist fra to Gange hos Præsten, men jeg blev ligegodt konfirmeret paa Katekismussen... Ja ja, Lygten skal jeg skaffe, det er noget, som giver sig selv."

Dermed sjokkede Per afsted, og Kromanden gik ind og satte Piben fra sig. Kort efter steg han ned ad Kjældertrappen med Lygten i Haanden. Da han aabnede Døren, hørte han en egen plaskende Lyd, og næppe havde han set sig om i Kjælderen, før han til sin Skræk opdagede, at Tappen var tagen ud af et Brændevinsfad, og at Brændevinen stod i en plaskende Straale ud paa Gulvet. Hurtig satte han Lygten fra sig og holdt Fingren for Taphullet.

„Per... Per!" brølede han med sine Lungers fulde Kraft. „Kom med en Tap!... Fanden staar i det! Hører du ikke? Kom med en Tap."

„Ja vel," mumlede Per og luskede ud i Gaarden. „Tip, Tap, Tønde, nu kan Husbond begynde. I Kjælderen gaar jeg ikke ned, om han saa raaber paa hundrede Tappe. Nej, om jeg gjør!"

Anders Vissing blev imidlertid ved at brøle paa en Tap, indtil han indsaa, det var alt forgjæves. Saa tav han ende-

lig stille, og medens han med den ene Haand stoppede for Taphullet, lod han Blikket løbe rundt om sig for at se, om den manglende Tap ikke var til at opdage nogensteds, og alt imens bandede han Per Hjulben med en hjærtelig Inderlighed. Pludselig fo'r der en gysende Skræk igjennem ham, og med opspilede Øjne stirrede han hen i en Krog af Kjælderen, hvor der laa en Del tomme Tønder stablede op. Over Randen af den øverste Tønde stak der en rød strikket Tophue frem, den hævede sig højere og højere, saa kom der et gammelt skjægget Ansigt med Øjne, der glimrede i Lyset, op over Tønden og grinte og nikkede til ham. Da tabte Anders Modet; med et Brøl af Rædsel gav han Slip paa Taphullet, løb hen imod Døren, væltede Lyset, saa det gik ud, styrtede paa Næsen over et Ølanker, der laa paa Gulvet, og fandt sig endelig staaende oven for Kjældertrappen, hvid i Ansigtet som et Spøgelse og rystende paa alle Lemmer. Nu plaskede Brændevinen atter lystig nede i Kjælderen, men Kromanden agtede ikke derpaa, han skyndte sig ud i Gadedøren og stod der og hev efter Vejret en halv Times Tid, omtrent som en Blæsebælg, der er bleven utæt.

Det var en stille og mild Midsommersaften, ikke en Vind rørte sig, ovre i den lille Kratskov slog en lille Nattergal sine søde Triller, og nede over Engene stod der en bølgende Damp. Den fjærne Latter og Støjen af en Flok legende Børn, en enkelt Hunds gnavne Gøen, hvormed den søgte at forkorte Tiden, lød nede fra Landsbyen, ellers var alt stille, fredeligt og tyst. Men inde i Kromandens Hoved var det Storm, den ene Tanke jog den anden foran sig, og alle Tankerne samlede sig om et gammelt grinende Ansigt med en Tophue trukken ned over Ørene og med Øjne, der glinsede af Ondskab og Skadefryd.

Det lettede ordentlig paa Anders, da der kom tre Mænd fra Byen op til Kroen for at drikke Lidkjøb paa en Gaardhandel, der var afsluttet samme Eftermiddag. Snart sad han lejret med dem i et lille Lysthus, der fandtes umiddelbart op til Kroens Gavl, og det ene Glas Punsch efter det andet gled ned igjennem hans Hals og tøede ham op. Det varede ikke længe, før han havde faaet Mod nok til atter at blæse Bjærgfolket et Stykke, og alt som han vendte Bunden i Vejret paa Punschglassene, forsikrede han de tre Mænd med en Stemme, der bævede af inderlig Rørelse, at de vare hans bedste, hans allerbedste Venner i Verden, og at han altid havde elsket dem som sine egne Børn, skjønt en af Mændene

rigtig nok med Lethed kunde have været hans Fader, hvad Alderen angaar.

Da Mændene vare gaaede, blev Anders Vissing endnu en Stund siddende i Lysthuset for at ryge en Pibe, og da hændtes der noget højst mærkværdigt. Anders følte sig pludselig som lammet i hele Kroppen, og han havde en Fornemmelse i Ryggen, som om en stod bag ved ham og gned ham med et Stykke Is op ad Rygraden. Maanen gled i det samme op over Kæmpehøjen paa Bjergby Bakke, og lige med et saa Anders, at der myldrede en hel Skare Puslinger frem fra Højen, alle med røde Tophuer paa Hovedet og i graa Bluseklæder. De toge hinanden i Haanden, saa de dannede en lang Kjæde, og med allehaande sære Krumspring dansede de ned ad Vejen mod Kroen, indtil

de kom lige ud for Lysthuset, hvori han sad. Der dansede de rundt i Ring til en Musik, der lød, ligesom naar der er en Brems i et Ølglas, og alle grinede de til Anders, og saa følte Kromanden pludselig, hvorledes hans Ben begyndte at trippe under ham, og inden han vidste, hvordan det gik til, gav det et Sæt i ham, og han stod midt ude paa Vejen og stampede om Kap med alle Puslingerne. En af Puslingerne greb fat i hans ene Haand, en i hans anden Haand, en i hans Lærredsforklæde, en i hans Buxelinning, og saa snurrede de ham om, saa han fik en Fornemmelse, som om hans Hoved var en Bikube, der var ved at sværme. Han vilde stritte imod, men hans Ben vare som desperate, de sparkede ud, saa hans Slæber fløj højt op i Luften, og hans Hals var som en rusten Kaffemølle, fuld af Agemel. Lidt efter lidt trak Dansen sig op ad Bakken mod Højen, og Kromanden følte, at kom han først derop, saa var det ude med ham. Den kolde Angestsved drev ned ad hans Pande og Kinder, men hans Ben sparkede værre og være ud, og den afskyelige Bremsemusik blev stærkere og stærkere, alt som de kom nærmere Højen, og det var, som om hundrede Millioner Græshopper stemmede op med. Kromanden havde en Fornemmelse af, at hvis han bare kunde sige et vist bestemt Ord, saa vilde han være frelst, men det var ham umuligt at komme efter, hvad det var for et Ord.

„Kaffepunscher... Tevandsknægte... Kaffepunscher... Tevandsknægte... Sodavand og gammel Rom... Kognak og en Bitter," stønnede han, men han vidste godt, at det slet ikke var de Ord, der kunde hjælpe, og til hans store Ærgrelse begyndte nu alle Bjærgfolkene at sætte Melodi til, og saa lød det, saa det gav Ekko ovre fra Kratskoven:

Kaffepunscher, Tevandsknægte,
Kaffepunscher, Tevandsknægte,
Sodavand og gammel Rom,
Kognak og en Bitter!

Og alt imens kom man nærmere og nærmere til Højen, og Kromanden havde igjen en Fornemmelse, som om en gned hans Rygrad med et Stykke Is. Da lød der pludselig en Røst:

„I Jesu Navn, hvad er det!"

Og i samme Nu følte Kromanden sig omslynget af en kraftig Arm, og alt blev mørkt for hans Øjne.

Da han kom til sig selv igjen, fandt han sig liggende

oppe paa Marken ved Siden af Kæmpehøjen. Maanen lyste klart endnu, og han kunde se, at det var Svend, som laa paa Knæ ved Siden af ham og badede hans Pande med Vand, som han havde hentet henne i Mergelgraven i sin ene Træsko.

„Er de borte?" spurgte Anders klynkende.

„Hvem?"

„Bjærgfolket, som du friede mig fra."

„Naa Bjærgfolket," sagde Svend. „Jo, de... de er vist borte allesammen."

„Aa, Gud ske Tak, at du kjendte Ordet," vedblev Anders og rejste sig op i en siddende Stilling, „ellers havde jeg været fortabt. Du har ikke alene frelst mit Liv, men min syndige Sjæl."

„Har jeg?" udbrød Svend forbavset.

„Ja, min Dreng," sagde Anders rørt, „og jeg skal gjælde dig det igjen... Ok ja, det skal jeg. Jeg har været for haard ved dig og Kirstine... jeg ved det godt... men nu skal det blive godt altsammen."

„Er det ogsaa jer Mening?" spurgte Svend med bankende Hjærte.

„Om det er min Mening?" gjentog Kromanden. „Tror du kanske, at jeg er fuld?"

„Nej nej," sagde Svend hurtig.

„Naa, saa er det min Mening... min alvorlige Mening," forsikrede Kromanden og faldt igjen tilbage til sin rørte Tone. „I skal have hinanden, saa sandt jeg hedder Anders Vissing... det er evangelisk... Hjælp mig nu paa Benene, bitte Svend, og lad os se at vinde ned til Kroen."

En halv Time efter havde Svend faaet fuld Underretning om hans forskrækkelige Æventyr, Kromanden var lykkelig hjulpen i Seng, uden at det vakte Forstyrrelse i Huset, og da Svend havde overtydet sig om, at han var falden i Søvn, tog han Lyset og gik paa Opdagelsesrejse ned i Kjælderen. Her saa det galt ud nede, Gulvet var oversvømmet med Spiritus og Øl, og rundt om laa der tomme Tønder i en babelsk Forvirring. Svend undersøgte nøje alle Kroge, og da han blev opmærksom paa en skrabende Lyd bag ved en af Tønderne og kom derhen med Lyset, saa han en lille Pusling med rød Hue og graa Frakke dukke frem af Mørket. Han fo'r uvilkaarlig sammen, men fattede sig snart igjen, og med den Stok, han havde taget med sig, drev han Puslingen saadan en over Nakken, at denne med et Vræl sprang op ad

Trappen, ud af et aabentstaaende Vindue og forsvandt i Haven. Efter at have lukket alle Vegne, lagde Svend sig til Hvile paa Sofaen i Gjæstestuen og sov den retfærdiges gode Søvn til den lyse Morgen.

Det vakte unægtelig megen Forbavselse i Egnen, da man hørte, at Kromanden havde givet sit Minde til, at Svend og Kirstine maatte faa hinanden, men skjønt Svend var tavs som Graven, og Kromanden selv ikke holdt af at tale om, hvad der var hændet ham den Nat, saa kom det dog lidt efter lidt ud blandt Folk, at Bjærgfolket havde haft en Finger med i Spillet. Samtidig dermed blev det fortalt, at man i flere Dage havde set en Bjærgmand vanke om mellem Dollerup Bakker. Naturligvis var der dem, der spottede med det hele og fortalte, at Bjærgmanden ikke var andet end en dresseret Abekat, der var rendt bort fra et Menageri, som netop forevistes i Kjøbstaden, og at de Bjærgfolk, der havde taget Anders Vissing i Vold, ene skrev sig fra alle de flydende Varer, han den Aften havde stukket under Vesten. Vantro er der jo altid nok af i Verden. Vist er det imidlertid, at Anders var glad ved at have faaet Svend til Svigersøn, thi efter at denne var kommen til Kroen og begyndte at styre Forretningen, blev den aldrig mere hjemsøgt af Bjærgfolket, hvorvel der i Aarenes Løb kom nogle smaa Nisser, der paa forskjellig Maade tyranniserede Anders Vissing. Det fandt han sig imidlertid i med stor Taalmodighed, og han havde af og til ikke det mindste imod at tage sig en fejende Runddans i deres Selskab rundt paa Gulvet, under hvilken man da altid hørte ham brumme en fordringsløs Sang, der dog ikke var fuldt saa meningsløs for ham som for alle andre:

Kaffepunscher, Tevandsknægte,
Kaffepunscher, Tevandsknægte,
Sodavand og gammel Rom,
Kognak og en Bitter.

Emanuel Henningsen.

Husmandssoen.

„Stille Gys, nu skal Jørgen ride dig,
saa nu maa du ikke saa meget som vride dig;
rører du dig, kan vi slet ikke lide dig."

Soen sig ikke forstyrre lod,
grynted som saa: „Ja, vær saa god,
saadan en Gris faar jo have sin Vilje,
især naar hau hører til ens Familje."

Mads Hansen.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak":

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.
— 2. **Kjærlighed og Had,** Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.
— 3. **Det ene Fornødne,** af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik** *orset, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.
— 5. **En Gudsdom,** Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden,** ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom,** jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.
— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.
— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.
— 9. **Spøgelsevognen,** efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.
— 10. **Enkens fortabte Søn,** Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 11. **Ridefogdens Søn,** Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.
— 12. **Et fattigt Hjem,** Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.
— 13. **Geoachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans,** et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 14. **Skytten paa Hvam,** Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.
— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat,** Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren,** Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.
— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.